

Varför blir det fint när man krattar?

*En feelgood-roman om en katt,
en Ikea-säng och världens mest udda par.*

Varför blir det fint när man krattar? Hedström

Carl Joakim Britta Hedström

Grodor

Richard ställde ifrån sig skorna vid huvudändan av sängen, sa till mobilen att han ville vila en kvart, kröp ner under täcket och somnade direkt.

Givetvis drömde han om grodor. Varför han så ofta gjorde det visste han inte. De var varken gulliga eller hans favoritdjur. Inte för att han hade eller behövde några. Och om han hade haft ett favoritdjur gissade han att det antagligen varit något annat än grodor.

Groddrömmarna hade följt honom genom livet, utan att han hittat en vetenskaplig förklaring till fenomenet.

Som en sista utväg undersökte han vad astrologer och människor som skrev blogginlägg om änglabesök hade att säga om saken – inte för att han trodde att de visste svaret, snarare motsatsen. Kanske såg de utifrån sina avvikande perspektiv någonting annat.

Enligt dem var grodor förknippade med besvikelser, svek och otrohet. Grodor betydde även tur, fertilitet och förändringar. De var på samma gång alltså både olycksbådande och lyckosamma?

Vissa personer gick betydligt djupare i ämnet. Om du drömde om grodor som fanns inomhus betydde det en sak. Om du drömde om utomhusgrodor var det något annat. Sedan var det tydligen vanligt att drömma om grodor i sängen, grodor i munnen, grodor i vatten, att du åt grodor eller såg grodor hoppa åt ditt håll. Alla varianter hade en unik tolkning. Så det enda Richard kom fram till var att groddrömmarna kunde vara vad som helst – eller ingenting alls. Eller allt på en och samma gång.

“Hallå!”

Richard vaknade med ett ryck. Han torkade bort saliven och försökte få upp ögonen som kämpade emot.

Hade sängen vält över honom? Det kändes verkligen så.

“Hallå, hur är det fatt?”

Richard fick upp det ena ögat och såg konturerna av en människa som satt på huk intill sängen och försiktigt knuffade på honom.

Det lät som en kvinna. Hon sa någonting mer men det var som om hon pratade genom ett täcke (eller ett tjockt lager popcorn).

Han rullade över på rygg bara för att möta den aggressiva lysrörsbelysningen, som tvingade honom att försvara sig genom att lägga armen över ögonen.

“Hur är det?”

Eftersom lysrören bländade honom var han inte säker på vem som pratade, även om det rent logiskt borde vara samma kvinna.

“Hur är det med vad?”

“Med dig.”

Richard lyfte upp armen så att den blockerade taklamporna och kisade fram under den. För ett ögonblick påminde kvinnan om den blixtvita alven Galadriel, drottningen av Lothlórien, som hon porträtterades av Cate Blanchett i Peter Jacksons filmatisering. En bärare av enorm styrka med en utstrålning som motsvarade allt stjärnljus på himlen.

Kvinnan fnittrade och tackade för komplimangen. Sedan frågade hon hur sängen var.

Richard sträckte på armarna och benen likt en nyvaken katt, gäspade stort och tog fram anteckningsblocket ur jackfickan och skrev sin recension. Sedan läste han upp den för kvinnan.

“Omedelbar insomning. Möjligtvis väl mjuk efter en stund. En sömn så djup att den var svår att väckas från.”

Hon nickade och tackade. “Då ska jag nog prova någon annan säng.”

Richard satte sig upp och tog på sig skorna, ett par sportiga sneakers med en klarröd färg som gjorde honom glad. Det var därför han köpt dem. Att han burit sneakers hela livet var en fråga om komfort. Till skillnad från andra typer av skor, som stramade åt och tvingade in fötterna i en fördefinierad form, gav sneakers dem mer av en omfamning. Sneakers hade den unika förmågan att vara luftiga och rymliga och samtidigt sitta åt precis lagom bra för att inte glappa. Just de här skorna hade dessutom resår-

snörning som gjorde att de varje dag satt exakt lika bra på fötterna.

“När du provar sängar gör du det ordentligt”, sa kvinnan och sträckte fram handen. “Jag heter Sola.”

“Maria Åkerberg?”

Kvinnan såg på honom och rynkade ögonbrynen.

“Heter du Maria?”

“Nej, varför skulle jag göra det?”

“Sa du inte det?”

“Nej.” Richard vädrade med näsan i luften likt en spårhund. “Ditt schampo heter Maria Åkerberg Hair & Body Shampoo Energy.”

Kvinnan lade huvudet på sned och log förundrat. Hon stod där tyst en stund. Kanske för att hon väntade på någon tanke som aldrig nådde fram, eller för att hon glömt vad hon tänkte säga. Sedan frågade hon hur han gjorde det där.

“Har du inte märkt den ovanliga kombinationen av rosmarin, lavendel, citrongräs och enbär?”

Richard sa att han inte var särskilt intresserad av dofter. Han föredrog parfymlösa produkter som inte bara saknade parfym utan helst var doftlösa, vilket var svårt att hitta. De flesta rakprodukter, tvålar och liknande doftade alldeles för mycket. Så mycket att det var svårt att fokusera på någonting annat än doften under resten av dagen.

Om han någon gång skulle behöva välja bort ett av sina sinnen skulle det vara doften. De andra behövde han.

“Så du använder det själv?”

“Nej, jag har en kombinerad schampotvål. En grön, stor flaska. Spring rain, heter den. Den har en betydligt mer neutral doft, även om den fortfarande doftar.”

“Så du gillar bara att memorera schamposorter och deras innehållsförteckningar? Det är ju både imponerande och lite lätt knasigt.” Sola satte sig på sängen mitt emot Richard. Hon studsade med rumpen på madrassen för att känna efter hur sängen verkade. “Har du testat den här också?”

“Inte alla dofter”, sa Richard och besvarade den första av hennes två frågor. Det var tyvärr inte möjligt att memorera alla dofter då sortimentet ändrades alltför ofta i matbutikerna. Dessutom fanns det ingen poäng med att komma ihåg fler dofter när han redan hittat den perfekta.

Därefter förklarade Richard att sängen kvinnan satt på hade en stabil stomme, men sviktade tveksamt inåt mitten. För att visa vad han menade tog han av sig skorna, gick över till sängen, lade sig på den och rullade från sida till sida.

“Fast, sviktar, fast, sviktar. Testa själv så förstår du vad jag menar. Men du kan inte lita på mitt omdöme. En annan persons betyg säger ingenting om hur du kommer att uppleva den. Dessutom kan du inte prova en säng stående.”

Han ångrade direkt påståendet och funderade på att be om ursäkt för det. Givetvis gick det att stå i en säng och genom det prova den. Men han visste inte om det var tillåtet. Därför hade han bara ställt sig upp i ett fåtal av alla sängar han provat, och enbart gjort det om varken perso-

nal eller kunder varit inom synhåll. Om någon ifrågasatt honom hade han förberett ett svar som var både sant och en fullt acceptabel förklaring. Han skulle ha svarat att han stod i sängen för att se hur långt upp han kunde nå, eftersom han behövde kunna byta glödlampan i taket hemma när den gick sönder. Och då rummet var litet och sängen stor fanns det ingen möjlighet att knuffa den åt sidan för att använda en stege.

Det var en vanlig lördag på Ikea. Människor av alla åldrar hade vaknat upp till en dag där de ville hitta på något roligt, som att åka på utflykt till varuhuset för att spatsera runt och titta på nya saker.

Richard brukade vara där måndagar, fredagar och lördagar – men inte för att det var roligt. Att hitta rätt kombination av ram och madrass, även när han begränsat urvalet till Ikeas sortiment, var någonting som hade tagit honom snart ett halvår med de tre besöken i veckan. Sängen han för tillfället befann sig i var definitivt ingen favorit.

“Så om ingen av de här sängarna är något att ha, vilken borde jag då köpa?”

“Det vet jag inte.”

“Men har du inte facit i den där lilla anteckningsboken du skrev i nyss?”

“Det finns inget facit. Verkligheten är mer komplicerad än så.”

“Tydligen”, sa Sola och skakade på huvudet.

Richard förstod inte vad Sola menade när hon med

huvudskakandet verkade förneka sitt eget påstående. Därför väntade han på vad hon skulle säga härnäst. Att Sola väntade på att han skulle sluta larva sig och istället hjälpa henne att välja säng hade han ingen aning om.

Såklart förstod Richard inte heller att hans liv, som en följd av mötet med Sola, om några veckor skulle ha vänts uppochner och fått en helt ny inriktning.

“Du är inte riktigt som alla andra du, eller hur?”

Kvinnan sa det med ett leende. Ett snällt och vackert leende som inte såg det minsta retfullt ut. Så Richard antog att det var en riktig fråga och svarade på den.

“Jag har hela livet känt mig utanför gemenskapen andra verkar ha. Och jag önskar fortfarande att jag kunde passa in i den. Fast jag vet inte hur det skulle gå till eller varför jag vill passa in i någonting jag inte förstår.”

“Oj”, sa Sola. “Jag menade egentligen ingenting med det utan ville bara skämta lite ... Fast visst menade jag ... men inte som en förolämpning.”

Hon tog ett djupt andetag och berättade att hon nyligen separerat från en lång relation och att det blivit dags för en omstart.

“Jag har liksom saknat att bara vara för mig själv. Att äta vad jag vill, när jag vill och var jag vill. Visst, vi hade våra fria söndagar där vi gjorde vad vi ville med dagen, men det var inte samma sak. Det är så skönt nu att komma hem och ta på sig myskläderna utan att någon frågar vad vi ska kaka eller vad jag vill göra. Du vet vad jag menar. Att bara sitta där i soffan med en skål popcorn och få vara

sådär fånigt tonårig och plöja teveserie efter teveserie utan att bry sig om något annat. Helt ensam.”

Hon tystnade, som om hon sagt för mycket.

“Det låter trevligt”, sa Richard och menade det. Inte nödvändigtvis för att han förstod tjusningen med popcorn eller glädjen i att vara tonåring, utan för att han mådde som bäst när han var för sig själv.

Livet i sig var egentligen enkelt, det var människorna som tenderade att göra det svårt – för honom och sig själva.

“Har du lust att hjälpa mig hitta en bra säng?”

Han ville säga nej och för en stund var han övertygad om att han gjorde just det.

“Åh, vad snällt”, sa Sola.

Antingen hade Richard svarat något annat än vad han planerade eller så hörde kvinnan dåligt. I vilket fall var ett löfte ett löfte. Så de fortsatte att prova sängar genom att sitta i dem, rulla runt på madrasserna och låtsassova. Att alla sängar de utvärderade var sådana Richard redan skrivit långa recensioner om – och avfärdat – var inget han sa något om.

Han sa inte heller någonting om den bokade tvättiden som skulle förfalla om några minuter, trots att det antagligen skulle ta fyra–fem dagar att få en ny tid. Värre än så var stressen han upplevde över att i onödan blockera tvättstugan för personer som faktiskt behövde den.

Kanske borde han be Sola vänta här medan han cyk-

lade hem, tog bort låscylindern från bokningssystemet och återvände tillbaka till Ikea? Men d. . .

“Jag tror det får bli den här”, sa Sola. “En Sagstua-metallram och en Lönset-ribbotten. Vad säger du om det?”

Sängen var inget vidare, det visste Richard. Den var faktiskt en av de första han valde bort. Han mindes den skrangliga ramen och gissade att madrassen sannolikt skulle ge upp inom tre år.

Trots det sa Richard att han skulle köpa en likadan – och ångrade sig genast. Men han hade varken behövt ångra sig eller säga något, för Sola hade inte hört ett ord utan stod redan i informationsdisken för att beställa sängen.

Richard låg kvar på sängen. Ju längre han gjorde det desto mer osäker blev han på vad han tyckte om den. Sannolikheten för att han misstagit sig gällande dess kvalitet var i stort sett obefintlig, men han ville ändå göra en sista kontroll. Så han utsatte sängen för den vanliga testomgången.

Såklart hade han haft rätt den första gången. Ramen var ostadig och böljade fram och tillbaka likt ett havrefält i storm. Vem konstruerade produkter där den primära funktionen redan från början var felaktig?

“Du skrämmer kunderna.”

Richard hörde orden men arkiverade dem som oviktigt brus, precis som han gjorde med de prasslande kläderna, skoskrapen i golvet, skriken och resten av oljuden varuhusets besökare gav ifrån sig. Särskilt irriterande var de barnfamiljer där föräldrarna betraktade varuhuset som en

lekpark där barnen kunde springa omkring och väsnas bäst de ville.

Richard snurrade runt på mage, hävde sig halvt ur sängen med överkroppen och stoppade in huvudet under sängramen för att se om någonting satt löst. Medan han lät blicken vandra från mutter till mutter insåg han att han möjligtvis varit väl hård i sin initiala bedömning av madrassen. Den kunde mycket väl hålla i fyra, kanske fem år, beroende på belastning.

“Du skrämmer de andra kunderna!”

Richard vände upp huvudet och fick syn på något gulblått som stod intill sängen. Han antog att det var en person. Däremot såg han varken namnskylten på mannens bröst (som sa Jonas) eller vilket humör mannen var på (riktigt arg) då han var alldeles för omtöcknad av allt blod som runnit ner i huvudet.

***

Mannen med namnskylten hette Jonas. Han var arg och avskydde det. Han blev nästan fysiskt illamående av sin egen ilska. Det var en av många anledningar till att han sällan var arg. En annan var att han ansåg att ilska bara skapade nya problem.

Nu kanske det låter som att Jonas var en pacifist med stor självinsikt. Snarare var Jonas konflikträdd på en sådan absurd nivå att han helst undvek att svara när sambon frågade vad han ville ha till lunch. Anledningen var såklart

att det fanns en icke försumbar risk att frågan öppnade upp för en diskussion där han förväntades debattera för- och nackdelar med olika maträtter, vilket i sin tur kunde starta ett gräl.

Att Jonas nu lät irriterad var för att han ansträngde sig rejält. Det kunde han tacka coachen för, den han besökte varannan vecka. Coachen ingick i Ikeas ledarskapsprogram. Ett program Jonas i det längsta försökt undvika. Anledningen var att träningsprogrammet med stor sannolikhet ställde krav på praktiska övningar, vilket i sin tur skulle tvinga honom att diskutera känsliga frågor med andra människor, vilket i förlängningen mycket väl kunde leda till skrik och bråk.

Till sist hotade varuhuschefen med avsked om Jonas inte gick kursen, vilket fick honom att raskt anmäla sig för att komma bort från den spända situationen.

Ända sedan det första samtalet med ledarskapscoachen hade Jonas fått höra att han borde stå på sig mer. Först hade coachen lagt fram tanken mer som en summering av vad Jonas berättade. Men i takt med att veckorna gick – och Jonas hela tiden kom med nya ursäkter till varför han inte hunnit prova någon av strategierna – försvann alltmer av ledarskapscoachens tålamod för att en dag vara borta.

“Jag väääägrar att träffa dig igen innan du har bett någon – vem som helst, en vuxen eller ungjäväl, jag bryr mig inte det allra minsta – fara åt helvete. Du är ju för i helvete en fara för dig själv och hela jävla samhället. Du är som en

bomb som för varje dag tickar allt högre. Vad faaaan är det du inte fattar?”

Ungefär så hade coachen avslutat deras möte igår. Med de orden visste både ledarskapscoachen och klienten Jonas att alla gränser för deras relation inte bara överskridits utan också pulveriserats – och att coachen som allra minst skulle förlora sina uppdrag om händelsen anmäldes. De visste också båda två att det enda Jonas skulle göra var att acceptera utskällningen, tacka för sig och säga “jamen då ses vi om en vecka igen då” om han inte ville få sparken av varuhuschefen.

Det varken Jonas eller coachen räknade med var att Jonas under natten skulle bestämma sig för att göra det otänkbara. Idag skulle bli dagen då han började säga ifrån. Om något gick fel kunde han alltid sjukskriva sig, eller flytta utomlands.

***

“Det funkar inte längre, det här du håller på med”, röt Jonas och riktade sig till mannen i sängen. “Om du ska köpa en säng får du väl köpa en säng. Det här är ingen ... yogasal ... dit du kan komma efter jobbet för att ‘hitta lugnet’ igen!”

Jonas var övertygad om att det inte gick att avgöra hur länge han övat på meningarna – eller att ordet *yogasal* var improviserat.

Han betraktade mannen i sängen för att avgöra vart

situationen var på väg. Om mannen mot förmodan blev våldsam hade Jonas en flyktrutt planerad. Mer troligt skulle mannen i sängen ge sig av i skam och aldrig mer komma tillbaka.

“Ah, vad bra att du kom”, sa Richard när det gulblå suddet han sett intill sängen alltmer antog formen av en Ikea-anställd. Han hade inte hört ett ord av vad Jonas sagt. “Ni borde sätta upp en varningslapp på den där sängen där borta. Jag somnade och är fortfarande groggy som en följd av det.”

Richard kravlade sig upp och satte sig på sängen.

“Varn... Vadå för jävla varning!? Du har ju fått en massa varningar av mina kollegor!”

I just det ögonblicket – när Jonas röt ifrån om varningen och till och med lade till en svordom – upplevde han för första gången en genuin stolthet över sig själv. En lättnad. Han ville ge sig själv en klapp på ryggen och en stor kram.

Med ens var det tydligt att han levt sitt liv i skuggan av sig själv. Han hade levt i obalans och det som nu strömmade genom honom var harmoni, ett perfekt ackord.

Det här skulle han berätta för coachen.

Han hade sagt ifrån så bra att sängavdelningens övriga personal släppt vad de höll på med för att komma till undsättning.

Därför befann sig Jonas och Richard i mitten av en stor cirkel av personal och besökare, där anonyma röster passade på att beklaga sig: “Oj, oj, oj. Vad gör gubben i

sängen? Är han full? Sova mitt på dagen, i ett varuhus? Stackars människa.”

Av alla dem som samlats fanns det bara två personer som inte tyckte att Richard gjort något fel.

Den första var Richard själv. När han köpte andra saker – som en cykel, nya jeans eller en mobil – gick han alltid till butiken för att uppleva produkten på plats, givetvis efter att ha gjort en ordentlig efterforskning på nätet. Därför hade tanken aldrig slagit honom att han inte kunde provsova sängar innan han köpte dem. Snarare förvånades han över hur lättvindigt människor köpte möbler de skulle ägna en tredjedel av sitt liv i.

Den andra personen som var säker på att Richard inte gjort någonting fel var Sola. Hon hade just köpt den sista sängen med Sagstua-metallram och Lönset-ribbotten och var glad för sin egen skull och samtidigt skamsen över att ha stulit den sista sängen på lagret framför den man som hjälpt henne att hitta den.

Sola trängde sig igenom folksamlingen och insåg direkt vem som nyss hade vrålat. Hon vinkade Jonas till sig.

“Hej!”

Jonas log ett nästan kristet leende. “Hur kan jag hjälpa dig?”

“Vad håller du på med?”

När det enda svaret Sola fick var ett ännu större leende nöp hon Jonas i armen så att han pep till.

“Men lyssna då! Den du står och vrålar på är Ingvars brorson, om nu namnet Ingvar säger dig något.”

På grund av smärtan i armen och att han fortfarande var uppfylld av en underbar harmoni tog det några sekunder innan Jonas kopplade ihop pusslet – men när han väl gjorde det berättade *Ingvar* allt han behövde veta.

Leendet försvann lika snabbt som det dykt upp.

Jonas bad kvinnan så heeeemskt mycket om ursäkt ifall han hade gjort något som upprört henne eller mannen i sängen. Han sa att det var han som hade gjort fel och ingen annan, och för det bad han om ursäkt och hoppades på att de kunde förlåta honom.

Sola fnös åt ursikten och nickade mot Richard.

“Givetvis”, sa Jonas och skyndade fram till mannen i sängen. “Förlåt mig. Förlåt. Verkligen, en genuin ursäkt från min sida. Jag hade ju ingen aning. Förlåt.” Han fortsatte att be om ursäkt medan han backade undan. “Ursäkta. Förlåt. Ursäkta. Förlåt. Ursäkta. Förlåt. Ursäkta. Förlåt.”

“Vad var det där?” Richard pekade på Jonas som fortfarande backade undan.

“Det där? Ingen aning. Han skulle väl på rast eller något.”

Sola satte sig på sängen mitt emot Richard. “Du, jag är nog också skyldig dig en ursäkt”, sa hon och drog på munnen. “Jag insåg inte att jag lyckades sno den sista sängen förrän de hade lagt beställningen. Men om du vill ha den kan jag säga det till dem. Det är lugnt.”

Richard förstod inte varför han skulle vilja köpa en redan avfärdad säng.

“Vad bra, tack! Jag ser sååå fram mot att prova den hemma. Aproppå det. Är du ofta här och provar sängar?”

“Det beror på. Vad tycker är ofta?”

“Mer än en gång i månaden?”

“Då är jag här ofta. Fast inte på hela Ikea, utan bara här.”

Sola gapskrattade. “Du är på sängavdelningen flera gånger i månaden?”

“För ett tag sedan behövde jag flytta. Nu hyr jag en möblerad lägenhet, där sängen är dålig. Fast det gör ingenting. Jag sover på golvet. Och jag har ingen lust att hämta sängen från magasinet eftersom det är så många kartonger i vägen. Och så måste någon köra hem den.”

Han avslutade med att av någon oförklarlig anledning säga att han jobbade på Länsstyrelsen. Däremot sa han ingenting om att han snarare var på sängavdelningen flera gånger *i veckan* – inte i månaden.

Det var konstigt och roligt att prata med Sola. Så här enkelt hade det inte varit att prata med någon sedan Katarina. Även om det var osannolikt funderade Richard på om det kunde bero på att de använde samma schampo.

“Så, vad säger du? Är du hungrig och redo för en förlåt-att-jag-snodde-din-säng-middag?”

“Var då?”

“Här, såklart. Eller det kanske inte var så uppenbart.”

“Nu?”

“Varför inte?”

“I så fall tar jag köttbullarna. Om du inte gillar kokt

potatis kan du byta ut den mot potatismos. Det är det många som missar.”

***

Trots att Richard – han hette Richard Torn, berättade han när de slagit sig ner i restaurangen – såg fram mot maten verkade inte köttbullar och mos vara hans favoriträtt. Medan Sola åt var han upptagen med att sortera innehållet på tallriken: ärterna för sig, köttbullarna för sig och moset bredvid. Såsen verkade vara det stora problemet eftersom den redan sipprat in bland ärterna och köttbullarna och delvis omringat moset.

Nog för att hon själv varit petig med maten som liten, men det var då, när hon var liten. Om hon ätit middag med någon annan än Richard hade hon garanterat frågat vad personen höll på med, eller mer troligt avfärdat den som en idiot. Så varför gjorde hon det inte nu?

Sola hade inte fått många ord ur honom och ändå fanns det något som intresserade henne. Det var inte som att han ansträngde sig för att vara svår att förstå, eller var hemlighetsfull som för att dölja att han jobbade som yrkesmördare. Han var bara gåtfull och spännande.

Sedan fanns det något bortkommet med honom. Det var som att han inte riktigt passade in i omgivningen, trots att han ansträngde sig till sitt yttersta för att göra det. Som att han i timmar övervägt och provat olika klädalternativ inför begravningen bara för att komma dit i hawaiiiskjorta.

En skjorta som skavde och luktrade konstigt, men som han ändå medvetet valde för att om möjligt lätta upp stämningen för de närmast sörjande.

Och det var inte så mycket en lek med maten när han petade i den, utan snarare verkade han tycka att det var ett problem att de olika delarna av maten rörde vid varandra.

“Du”, sa hon och tog hans tallrik. “Jag är snart tillbaka.”

När hon återvände var det med två brickor och fyra nya tallrikar, där varje tallrik endast hade antingen mos, köttbullar, ärter eller sås.

“Ursäkta att jag snodde tallriken bara sådär, men det såg ut som att det var ett hårstrå i din mat. Så för säkerhets skull bad jag dem separera maten på olika tallrikar så det blir lättare att se vem av kockarna som har problem med håret. Inte för att jag tror du kommer att få några fler hårstrån, men ändå.”

Richard var som en regndränkt katt och hon var den sista personen i världen med ett varmt hus. Hon hade just bjudit in honom, bäddat iordning filten i fåtöljen vid brasan och dragit sig undan några meter, rädd för att skrämma iväg det ynkliga lilla livet. Men Richard stannade kvar och gav henne en djup suck av tacksamhet innan han somnade vid hennes fötter.

Var Richard en kattmänniska? Och gillade han barn?

Alltid när Sola träffade nya människor försökte hon förstå vilken typ av förälder de var, eller kunde bli. För hur en person hanterade rollen som pappa eller mamma berättade väldigt mycket om hur den var i övrigt.

Richard var sannolikt en jag-hjälper-dig-med-läxorna-upp-till-gymnasiet-pappa. Den där pappan som hade ett bibliotek hemma och alltid köpte böcker till sin dotter. Han var säkert kärleksfull, och reserverad på det där fyrkantiga och tråkiga sättet, som att han aldrig sjöng med i födelsedagssånger eftersom det var pinsamt. Men han var garanterat med på alla föräldramöten. Och han sa saker till sin dotter som: “Om det är något är det bara att du ringer. Jag kommer vara nykter och hämtar dig gärna ikväll, så ring.”

Det fanns i och för sig en risk att Richard inte gillade barn. Om inga av hans vänner hade barn reflekterade han troligtvis aldrig kring att barn var något han saknade. Kanske tyckte han till och med att barn mest var problem. Att de kostade pengar utan att ge något tillbaka. Att barn var taskiga mot varandra, retades och lät en massa.

Ju mer hon funderade på saken desto mer lutade hon åt att Richard inte gillade barn.

“Vem har sagt det?”

“Oj, förlåt ... Sa jag det där högt?”

Tyst Sola. Var tyst.

Hon kallsvettades. Under ögonen brukade det alltid vara värst. Där trängde sig svettpärlor stora som vattenballonger fram för att splittras mot bordet och ju mer hon försökte lugna ner sig desto mer svettades hon.

“Varuhuset stänger om 15 minuter ...”, sa en röst i högtalarna.

Räddningen! En kvart till så kunde hon åka hem med

svetten och skämmas i fred. För att hon snodde sängen och sabbade middagen.

“... imorrn igen?”

Hade Richard sagt något? Det måste han ha gjort för Sola såg hur läpparna och munnen rörde på sig. Men det var bara de två sista orden som gick fram. Ville han att de skulle ses här imorrn igen?”

Köp den hos
bokus

“Kom flyttar med ångerrätt? Visst borde väl distansköplagen gälla eftersom de kommit överens om upplägget via sms.”

När Richard lägger sig för att provsova en säng på Ikea har han ingen aning om att det för alltid ska förändra hans liv. Snart kommer han inte längre att leva ensam och instängd i sig själv, utan dras ut på de vardagsäventyr som livet är fullt av.

Mötet på Ikea blir upptakten till en hjärtvärmande berättelse som också handlar om en nyfiken kille som dyker upp från ingenstans, en gubbe som har fått nog av falska vänner, en hungrig katt, ett antal grodor och ett ex som har börjat hitta sig själv.

fantasi
& FAKTA

PRISGRUPP
L
POCKETSTANDARD

